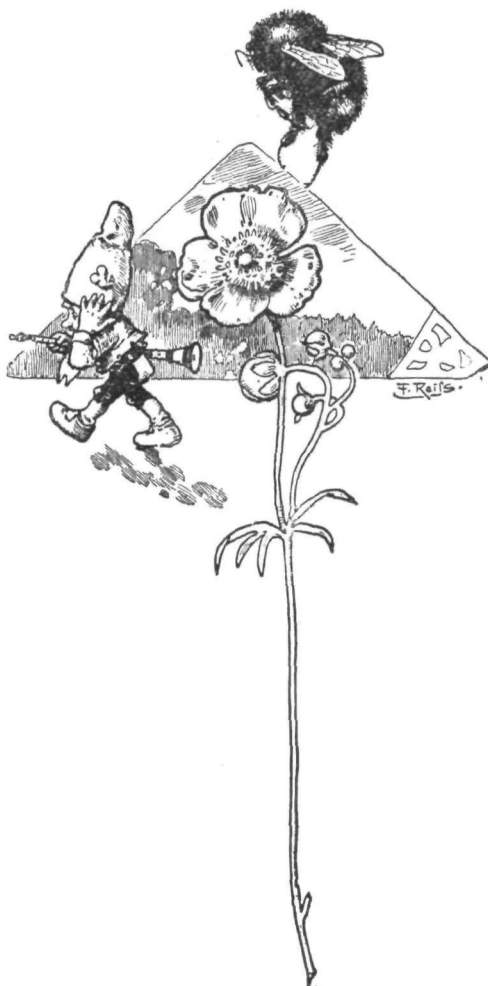

Nezgoda Mihca Nerode.

Bil je majhen možiček z dolgo, sivo brado, v visoki čepici in leto in dan v copatah. Tudi hlačice je imel vedno za-

krpane. Med ljudi ni zahajal. Šumeči gozd in zeleno polje sta mu bila dom. Tamkaj je prebil vse svoje žive dni. Hišico si je

zgradil sam. Bila je majhna, da bi ne mogel količkaj odrastel človek vanjo. Pa če bi se tudi zmuznil pod nizki krov, saj bi se mu lahko pripetila nezgoda: samo malo jačje bi mu treba kihnilti, pa bi se mu sesedla kočica nad glavo. Bila je namreč Mihca Nerode kočica zgrajena iz lubja in krita s smrekovimi vejami. Mihec se ni učil ni zidarstva ni tesarstva, zato mu je bila domačija tako enostavna.

Nikoli ni bil pod streho, kadar je bilo vreme vsaj malo ugodno. Vedno je iztikal pod milim nebom. Poznal je vsako bilko, vsako travico, vsako cvetico daleč naokolo. Bil je znanec vsem živalim, vsem hroščem in žuželkam. Poznali so ga metulji in mušice, čmrli in gosence. Ptičkam pod nebom je bil prijatelj, in rade so ga imele rdeče jagode in sladke koreninice. Znanec je bil žuborečim potočkom, kjer se je pral in si gasil žejo. Karkoli se mu je kdaj pripetilo — vse je zvesto in natančno zapisal v debelo knjigo, skrbno zaprto z močno zaponko. Pisal je še z gosjim peresom, a brlela mu je ponoči debela sveča v starinskem svečniku.

Najljubša prijateljica pa mu je bila dolga in tanka piščalka, ki ji je znal izvabljeti prijetne in sladke glasove. Nanjo je piskal, kadar mu je hotelo biti dolgočasno, nanjo je brlilzal, kadar je bil dobre volje. Bodisi ponoči, bodisi podnevi: kadarkoli se mu je zazdelo, pa je urezal okroglo, veselo in poskočno, da je odmevalo na daleč in široko.

Pa se je zopet odpravil na izprehod. Piščalko je stisnil pod pazduho, pa hajdi v copatah tja po božji zemljici. Iskal je pripravnega prostorčka, kjer bi lahko sedel na tla, da bi mu bilo piskanje lažje in lepše. In ko gre in gre, pride do visoke in ponosne cvetice sladkomeđe, ki je baš razgrnila cvet debelemu čmrлу, da se napije sladke strdi. In Mihec postoji in si misli: „To-le bo prostorček zame. Tu-le jo zagodem čmrлу, da mu pojde strd še bolj v slast.“

„Didl-didl-di-di-di...“ začne pritlikavi muzikant.

Čmrl pa je bil toliko zaverovan v dobro kosilce, da ga je nenadna godba vsega preplašila in zbegala. Ves v strahu začmrli in se dvigne s cveta, da ga ne zaloti nesreča ali ka-li!

Miha pa je stal preblizu cvetice sladkome. In čmrl, ves zbehan in plašan, se zapraši Mihcu v lice in uho, da ga obidejo vse slabosti in težave, da stisne piščalko pod pazduho in jo pol v joku, pol v jezi ubere dolgih korakov proti domu, kjer trešči nedolžno piščalko v kot.

Sam pa pravi in govori: „Dobro bi bilo, da si grem kam hladit zateklo lice in bolno uho.“

Reče in gre. Gre in pride do visoke bilke.

„Nanjo splezam“, pravi, „da mi sveža sapica ohladi bolno, oh, morda počeno glavo“, pravi.

Pravi in pleza po bilki. Ko pa pripleza malo od tal, vidi na bilki viseti kosmat mehurček.

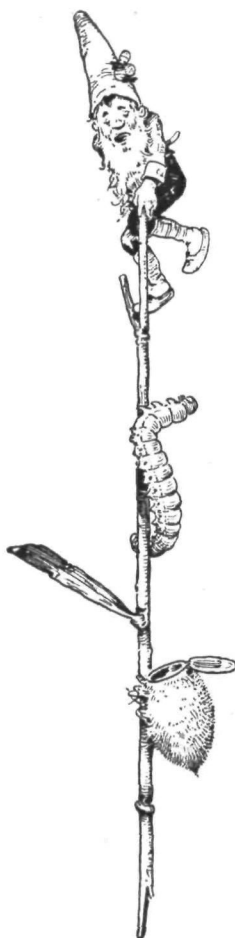
„Glej ga spaka“, zarentači, „v napotje mi je, da ne morem do vrha. Toda poizkusim vendarle.“

In oprime se mehurčka z vsemi močmi svojega bolnega telesca ter se srečno zavihiti preko njega in končno tudi brez nezgode pripleza prav do vrha.

Globoko se oddahne.

Oko mu veselo splava daleč naokrog, a pogled mu uide tudi v nižave. Tedaj pa ga prešine neopisen strah. Iz onega mehurčka je priplezala dolga in neusmiljena gosenica, ki se je vila naravnost proti Mihcu, da ga pozoblje vsega, kolikor ga je tičalo v hlačah in v koži. Obup se polasti nesrečnega možička. Stemni se mu pred očmi, da zatrepeče po vsem telesu in telebne na tla . . .

* * *

Dolgo je ležal bolan doma. Ko pa je zopet ozdravil, je to svojo nezgodo natančno opisal v debeli knjigi. Meni pa je dovolil, da je povem tudi vam.

Simon Palček.

„Stara mamica pripoveduje.“

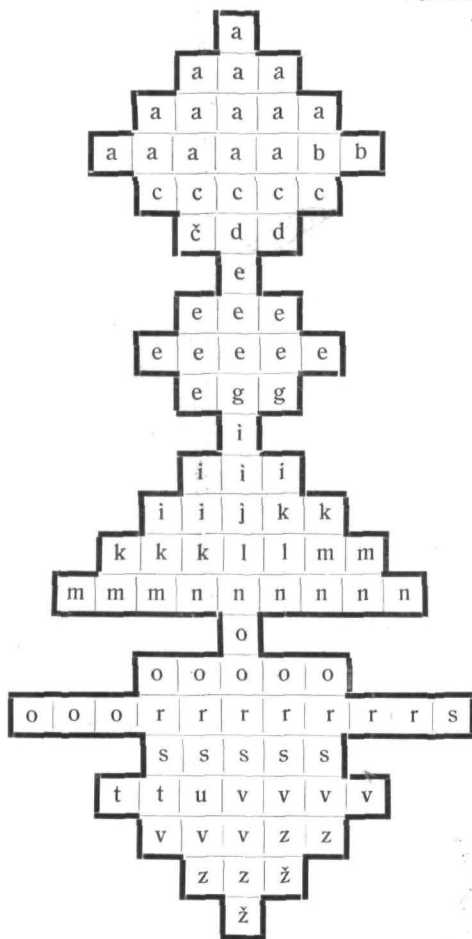
Današnja podoba na str. 149. nam kaže ljubo staro mamico v krogu njenih vnukov in vnukinj, ki jim pripoveduje lepe in zanimive pravljice in pripovedke. Vsak, kdor pozna svojo staro mater, ve, koliko čudovitih stvari zna pripovedovati. Pozimi, ko sedimo okolo tople zakurjene peči, nas

razveseljuje njeno živahno pripovedovanje, pa tudi poleti smo ga veseli, ko nas in njo privabi gorko solncece pred hišo na cvetoči vrt. Ves svet se nam zdi mnogo lepši, kadar je ljuba stara mamica med nami. Saj je kot živa knjiga, ki ji nikoli ne poide snov in ki nikoli dovolj ne napripoveduje radovednim poslušalcem in poslušalkam.

Besedna naloga.

Priobčil V. Ž.

Besede značijo:

1. soglasnik;
2. poljsko pripravo;
3. ubežnika;
4. star denar;
5. vrsto prsti;
6. moško krstno ime;
7. samoglasnik;
8. žensko krstno ime;
9. poljskega delavca;
10. slaščico;
11. soglasnik;
12. ruskega vladarja;
13. žensko krstno ime;
14. trg na Štajerskem;
15. pritok Ljubljane;
16. soglasnik;
17. branitelja domovine;
19. vrsto selišč;
20. nabiratelja malin;
21. kuhinjsko pripravo;
22. del našega obraza;
23. soglasnik.

Črke od zgoraj navzdol in v 18. vrsti od leve na desno povedo neki Prešernov verz.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v šesti številki.

Največ sveta otrokom sliši Slave. (Prešeren: Krst pri Savici.)

Prav so jo rešili: Srečko Ferjančič, učenec v Ljubljani; Karla Kleč, učenka VI. razreda pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Karel Kleč, učenec v Ljubljani; Lev Travner, učenec IV. razreda na vadnici v Ljubljani; Danila Mayr, Anica Mayr, Terezina Pasquotti v Kranju.